

Cílil této knihy	5
1. Francouzský jazyk jako členená a hierarchizovaná znaková soustava	9
1.1.1.1. Řeč, jazyk, text, psaná a mluvená norma jazyka, subkódy francouzského jazyka; subkódy, které jsou předmětem této knihy, stav jazyka, který popisujeme	9
– řeč, jazyk (<i>langue</i> , kód, kompetence), <i>parole</i> , text, norma mluvená, norma psaná 9, doklady 10, symbolizace přepisů 10, zdroje dokladů 12 a pozn. 4, subkód, subjazyk 10, vertikální, horizontální 11, areální 11, subkódy sekundární 12, „bon usage“ 12, metajazyk, metatext 13, stav jazyka, synchronie, diachronie, 13, 14	
1.1.1.2. K problému terminologie, zvláště gramatické	14
– <i>tiroir</i> , <i>tense</i> , <i>time</i> 14	
1.2. Francouzský jazyk jako znaková soustava. K našemu pojetí znaku a jeho fungování	15
1.2.1.1. Znak v systému a jeho užití, význam jazykový a okkurenční	15
– denotant a denotát 15, interní znakový vztah (denotace) 15, externí systémový vztah a <i>valeur</i> 16, znak bi-relační („bilaterální“) 16 a násl., denotant a materializovaný signifikant 16, designant – designát, designace	16
1.2.1.2. Sémiotika – okkurenční sémantika (potencialita – okkurence)	17
1.2.1.3. Komponentová analýza, <i>sémy</i> , <i>noémy</i>	17
1.2.1.3.1. Komponentová analýza na úrovni sémiotické. Obsah a „rozsah“ denotátu	17
– Sémion a dva plány jeho existence, sub-sémion či plérem 18, obsah denotátu a jeho „rozsah“ 18, protiklad, neutralizace, fúze, synkretismus, exkluze, implikace 19–20.	
1.2.1.3.2. Komponentová analýza na rovině okkurenční. Noém	20
1.2.2. Synergie. Synallagmatické fungování znakových jednotek	21
1.2.2.1. Synergie jako projev dialektiky prvku a celku	21
1.2.2.2. Homonymie, kryptokategorie	21
1.2.2.2.1. Homonymie	21
1.2.2.2.2. Synkretismus	22
1.2.2.2.3. Kryptokategorie	22
1.2.3. Zvláštní znakové kategorie	22
1.2.3.1. Vlastní jméno	22
1.2.3.2. Terмін	22
1.2.3.3. Zařazovače	23
1.2.3.4. Znaky kategoriální, gramatické	23
1.2.4. Konotace, kodesignace	24

1.2.5. Pojem obsahu. Obsah jazykový, okkurenční, pragmatický, smysl	24
– pojem ontologického referentu 24, smysl 24, pragmatický obsah výpovědi 25, performativní promluva 25, ilokuce 25, perlokuce 25, otázka jako akt ilokuční 25, fatický akt jako apel je akt ilokuční 25, pragmém 25, designace funkčně komunikativní 25	
1.2.6. Hypotéza geneze jazykového projevu	26
– F-1, F-2, F-3, komponentová analýza nociónální ideace a interpretace (interpretátů) 26–27.	
1.2.7. Asymetrie jazykového znaku	27
1.2.7.1. Asymetrie, její stupně, jazyková nula, prázdný signifikant	27
– homonymie, synonymie, supletivismus, nulový znak, prázdný signifikant 28, pseudoplérém 28	
1.2.7.2. Redundance a ekonomie, sémantická hustota	28
– kondenzace 29, amplifikace, koncentrace, diluce 29, translace a transformace 29	
1.2.8. Sémologie, sémiotika, onomasiologie	29
1.3. Francouzský jazyk jako zvláštní znaková soustava. Hierarchizace jazykových rovin a jednotky těchto rovin	30
1.3.1. Rovina jednotek nevýznamových, distinktivních. Plémy a merismata	31
1.3.2. Významové jednotky a jejich roviny	33
1.3.2.1. Sémiony a subsémiony (plérémy)	33
1.3.2.1.1. Subsémiony (plérémy) a jejich typy	33
1.3.2.1.2. „Morfologické“ protiklady jako protiklady sémiotické	34
– rozptýlený exponent 35, komutace prostá a sdružená (<i>commutation jumelée</i>) 37	
1.3.2.1.3. Sémiony simplexní a komplexní. Jejich kategorie. Slovní druhy a odpovídající komplexní onomatologické jednotky. Prémorfologické formace	37
1.3.2.1.3.1. Sémion a jeho realizace	37
1.3.2.1.3.1.1. Slovo	37
1.3.2.1.3.1.2. Slovní druhy, jejich vydělení	38
– kritéria 38–40, jejich seznam 40	
1.3.2.1.3.1.3. Problém zařazení tzv. „zájmen“ (náměstek, substitutů)	41
1.3.2.1.3.1.4. Slovní druhy a komplexní onomatologické jednotky	42
1.3.2.1.3.1.4.1. Kritéria vydělení komplexních onomatologických jednotek. Homologie jejich funkcí s funkcemi slovně-druhovými	43
1.3.2.1.3.1.4.2. Kompozita	45
1.3.2.2. Pojem prémorfologické formace	45
2. O jednotlivých slovních druzích	48
2.1. Substantivum	48
2.1.1. Vymezení substantiva a problém jeho kategoriálního jazykového denotátu	48
2.1.2. Morfologické kategorie substantiv	49
2.1.2.1. Protiklad čísla, jeho vyjádření, jeho denotativně-designativní vlastnosti	49
– Morfologické vyjádření tohoto protikladu (asymetrické) 49, bezpříznakovost singuláru 49, morfologický diagram 49, neměnná 50, jména cizího původu 50, <i>singularia tantum</i> 50, nepočítatelná substantiva látková, abstrakta 50, <i>pluralia tantum</i> 50, vlastní jména 50	
2.1.2.2. Rod substantiva	51
2.1.3. Syntaktické vztahy substantiv a otázka pádu	59
2.1.3.1. Syntagmatická manifestace rodu a čísla	59
2.1.3.1.1. Syntagmatická manifestace čísla	59
– shoda předeterminantu, adjektivního přívlastku, jmenného přísudku 59, shoda slovesného přísudku, vázání 59	
2.1.3.1.2. Syntagmatická symbolizace rodu	59
– Rod a číslo jako kryptokategorie 59	

attendant que 270, avant que 270, ve větách temporálně restriktivních 270, v souvětí kauzálně podmiňovacím 271, subjunktiv po que initial 271; sekundární kongruence subjunktivu 271; subjunktiv a FPV 272; závěr 272–273

4.6. Slovesné valence, pojem tranzitivity a slovesného rodu	273
4.6.1. Valence, tranzitivita, rekce	273
– slovesa monovalentní 273, bivalentní, trivalentní 273, avalentní 273; slovesa bezpředmětová (podmětová) 273; slovesa sponová, atributivní 274, slovesa předmětová (bivalentní a trivalentní 274 (akční, vztahová, vztahová posesivní 273); vztah morfologie slovesa a tranzitivity 274; slovesa ambivalentní („absolutní užití sloves předmětových“) 274; předmět vnitřní 274; slovesa předmětová přechodná, předmětová nepřechodná 274	
4.6.2. Pojem slovesného rodu	275
4.6.2.1. Pojem slovesného rodu a obecná přemorfologická forma pasiva être + participium 275	275
4.6.2.1.1. Logika vztahu vyjádřeného aktivem a pasivem	275
– aktivum bezpříznakové 275	
4.6.2.1.2. Pasívum snižující počet aktantů není pouhá reformulace	276
– utlumení vyjádření původce děje (bezagentnost) 276	
4.6.2.1.3. Vazba činitelského doplnění	277
– předložky de, par 277, rozdíl mezi nimi ve frekvenci a v kombinabilitě 277, předložka à (ta také u faktitiv) 277–278	
4.6.2.1.4. Slovesný rod, slovesné valence a tranzitivita	278
4.6.2.2. Pasívum neosobní	279
4.6.2.3. Slovesný rod a nefinitivní tvary slovesné	279
– infinitiv être aimé atd., participium „minulé“, participium na -ant, verbální adjektivum 279	
4.6.2.4. Gramatická homonymie	280
– je suis loué, je suis allé 280; stavovost, dějovost 280–281	
4.6.3. Formy synonymní, reformulace	281
– vztah pasiva k jiným částem systému	281
4.6.3.1. On ferme la porte a pasívum z hlediska FPV	281
4.6.3.2. Přemorfologické opisy pasiva se slovesy se voir, avoir aj.	281
4.6.3.2.1. Pasívum s formémem se voir	281
4.6.3.2.1.1. Se voir + participe passé se slovesem předmětovým přechodným	281
4.6.3.2.1.2. Se voir + infinitiv	281
4.6.3.2.1.3. Se voir + infinitiv jako pasívum s nepřímým zasažením „předmětu“	281
4.6.3.2.1.4. Verboadverbiální forma pasiva s formémem se voir	282
4.6.3.2.2. Pasívum s formémem avoir	282
4.6.3.3. Verbonominální seskupení pasivní	282
– Verboadverbiální jednotky s pasivní funkcí a imperfektivní	283
4.6.4. Slovesa pronominální podoby a jejich funkce	283
4.6.4.1. Úvodem	283
4.6.4.2. Pronominální slovesa s významem reflexivním a recipročním	284
4.6.4.2.1. Slovesa s významem reflexivním	284
4.6.4.2.2. Pronominální slovesa s významem recipročním	285
– Osobní a věcný podmět sloves s reflexivním významem	285
4.6.4.3. Pronominální slovesa významu pasivního	286
4.6.4.4. Pronominální slovesa reflexivní a tranzitivita	287
4.6.4.5. Shoda participií „minulých“ sloves s významem reflexivním, recipročním a pasivním 287	
4.6.4.6. Slovesa pronominální bez reflexivního nebo recipročního významu	289
4.6.4.7. Vid a povaha děje pronominálního pasiva	290
4.7. Nefinitivní tvary slovesné	291
4.7.1. Jejich periferní postavení v slovnědruhové kategorii slovesa	291
4.7.2. Infinitiv	292

4.7.2.1. Slovesná povaha infinitivu – infinitiv ve funkci predikátu	292
4.7.2.1.1. Infinitiv ve funkci primárního predikátu	292
– Infinitiv vyprávěcí 292, infinitiv jako designant aktu ilokučního 293, infinitiv zvolací a deli- berativní 293 a jeho časová zařazovací platnost 293	
4.7.2.1.2. Infinitiv ve funkci sekundárního predikátu	293
– v různých větněčlenských funkcích 293, předmět 294, podmět 294, infinitiv ve funkci jmenné části přísudku nebo doplňku , přívlástek 295, infinitiv přístavek 295, infinitiv příslovečný 295; – slovní druhy, které infinitiv rozvíjí nebo doplňuje 295	
4.7.2.2. K motivovanosti terminologie	296
– infinitiv zvaný „přítomný“ designuje děj přítomný, minulý, budoucí 296, modalitu asertoricko- rickou nebo problematickou 296, akty ilokuční 296, infinitiv zvaný „minulý“ je anteriorní nebo perfektní 296–297	
4.7.2.3. Konverze infinitivu v substantivum	297
4.7.3. Participia a gerundivum	297
4.7.3.1. Participia (obecně)	297
4.7.3.2. Participium na <i>-ant</i>	298
– nevyjadřuje primární stupně časové 298, má funkci aktivní 298, nepodléhá kongruenci 298, designuje vztahy příčiny, podmínky, přípustky 298, jako transformát věty vztahně 298, pří- vlástkové 298, v konkurenci s infinitivem 299; participium na <i>-ant</i> a verbální adjektivum 299, substantivizovaná verbální adjektiva 299	
4.7.3.3. Gerundivum	300
– gerundivum a vid 300, gerundivum ve funkci příslovečné 300, doplnění gerundiva 300	
4.7.3.4. Participium zvané „participe passé“	301
– participe „passé“ sloves konkluzivních 301, stavové 301, iterativní 301, jako faktivní lexém pasiva 301, dějové participium sloves nekonkluzivních 301, participe „passé“ jako sekundární predikát 301, v různých větněčlenských funkcích, dokonce se spojkami 302, v absolutním užití 302; shoda participia „minulého“ 302; s forměmem <i>être</i> 302–303, s <i>avoir</i> 303–305, s kolektivním výrazem 304, po <i>en</i> 305, shoda s více antecedenty 305, shoda participia za nímž následuje infinitiv 306, participium <i>fait</i> 306–307	
4.7.3.5. Participia složená	307
4.7.4. Nefinitní tvary slovesné a jména dějová jako faktivní lexémy přemorfologických útvarů 308	
7.4.4.1. Slovesné opisy designující temporalitu	308
4.7.4.1.1. <i>Je vais</i> + infinitiv	308
– Není to jen „futur prochain“ 308; jako designant postfutura 308 může mít funkci postpréterita (<i>futur des historiens</i>) 308, designovat postpréteritum frekventativní 308; stopy defektivnosti v užití tohoto opisu 309, jeho frekvence v dialogu 309, další frekvenční údaje 309, <i>je vais</i> + infi- nitiv jako designant modalitv volitivní nebo prohibitivní 309, <i>s'en aller</i> + infinitiv 309	
4.7.4.1.2. <i>J'allais</i> + infinitiv jako postpréteritum	310
– Typ distribuce, v němž funguje jako „futurum historické“ 310–311	
4.7.4.1.3. <i>Je viens de</i> + infinitiv	311
4.7.4.1.4. <i>Je venais de</i> + infinitiv	311
4.7.4.1.5. <i>Venir de</i> v jiných časech + infinitiv (bisanteriorita v budoucnosti, bisanteriorita proble- matická v přítomnosti)	312
4.7.4.1.6. <i>Je sors de</i> + infinitiv	312
– <i>Je sortais de</i> pro blízkou předminulost 312, <i>ne faire que (de)</i> 312	
4.7.4.1.7. Opisy temporálního významu s forměmy <i>devoir</i> , <i>vouloir</i>	312
– supletivní infinitiv futura 312, inf. futura anteriorního 312, <i>si je ne dois pas vous revoir</i> 313, subjunktiv futura <i>qu'il doive</i> + inf. 313, postpréteritum asertorické <i>devait</i> + inf. 313; <i>vouloir</i> + inf. jako opis času 313	
4.7.4.1.8. Lexiko-syntaktické konstrukce designující časové relace mezi ději	314
4.7.4.2. Opisy designující povahu děje a vid	314
– <i>avoir vite fait</i> + inf. 314, <i>ne pas tarder à</i> + inf. 314, <i>se hâter de</i> + inf. 314, opisy ingresivní 314–315, ingrese a intenzita 315, ingrese a faktitivita 315, opisy terminativní 315, opisy designující	

pořadí v sérii dějů 315, supletivní užití pouhého slovesa fázového 316 (náměstka slovesná fázová), fázové a modální formémy <i>parvenir, réussir, venir à</i> 316, opisy cessativní 316, 317, opisy kontinuativní, durativní, imperfektivní 317; zvláštní úloha záporu u formému 317; opisy děje probíhajícího, s konativním nebo potenciálním zabarvením 318–319; opisy s participiem a gerundivem 318: <i>être mourant</i> 318, <i>être en s'accélégrant</i> 319, <i>aller empirant</i> 319, <i>ils vont répétant</i> 319, <i>aller en s'affaiblissant</i> 319, <i>s'en aller répétant</i> 319, <i>aller dire</i> 319, <i>rester hésitant</i> „zaváhat“ 319, lokální modifikaci děje 319, <i>devenir cramoisi</i> 320, <i>rendre enragé</i>	
4.7.4.3. Opisy designující neasertorickou modalitu	320
4.7.4.3.1. Opisy s formémy <i>devoir, pouvoir, savoir, vouloir</i>	320
– <i>vouloir</i> + imparfait de discrétion 321; <i>chercher à plaire</i> (snahovost) 322	
4.7.4.3.2. Modální neasertorické opisy s <i>aller, venir</i>	322
– <i>j'allais faire qc.</i> jako opis konativní s typy syntaktické distribuce 323; <i>il va s'élancer</i> jako opis konativní 323, <i>je vais pour</i> + infinitiv 323, <i>tu vas aller chercher</i> ve funkci ilokuční 323, <i>venir</i> + inf. 324, <i>faillir</i> + infinitiv a opisy synonymní 324	
4.7.4.3.3. Neasertorický opis <i>être pour</i> + inf.	324
4.7.4.3.4. Vyjádření zmeškané možnosti	324
– <i>faillir</i> + inf. a synonymní opisy 324, <i>risquer de</i> + inf. (očekávání, bez konotace obavy) 324	
4.7.4.4. Faktitivní opisy	324
– podstata faktitivnosti 324, prostředky faktitivity 324, změnou významu slovesa 324, opisy 325, nepravá faktitiva 325	
4.7.5. Dějové substantivum, dějové adjektivum, dějové adverbium	325
4.8. Slovesné náměstky	326
5. Úroveň episemionu	328
5.1. Úvodem	328
5.2. Realizace episemionu	328
5.2.1. Elementární episemion realizovaný jako věta jednoduchá jednočlenná bez typického syntaktického vztahu	328
5.2.1.1. Jednočlenná „věta“ jmenná	328
5.2.1.2. Jednočlenná věta slovesná	328
– Věta infinitivní 329, imperativní 329, tvořená slovesem avalentním 329	
5.2.1.3. Elementární nečleněný episemion syntakticky závislý na jiném episemionu v diskursu 329	
5.2.1.4. Nápis, titul aj. jako episemion	329
5.2.1.5. Jednočlenné episemiony rozvité	329
5.2.1.6. Episemiony zakódované	329
5.2.2. Episemion realizovaný větou syntakticky členěnou	330
5.2.2.1. Úvodem. O syntaktických vztazích ve větě	330
– K vzájemné kombinovatelnosti slovních druhů 330	
5.2.2.2. Formy závislosti a jejího vyjádření	330
– Shoda 330, reke 330, přimykání 332, přiřazování 332	
5.2.2.3. Větné členy	333
5.2.2.3.1. Základní větné členy: podmět a predikát	333
– Podmět 333, podmět a předmět jako aktanty 333, aktanty designují sémantické role 333, podmět a přísudek jako základní větná dvojice dvojčlenné věty slovesné 334; predikát 334, predikace dějová 334, kvalifikující 334, identifikující 334, existenciální 334, posesivní 334; – nominální věta dvojčlenná neslovesná jako jedna z forem predikace 334	
– Formy podmětu 334, prázdný podmět 335, „zdánlivý“ podmět 335 (a FPV 335), všeobecný nebo neurčitý podmět <i>on</i> 335	
– Vyjádření slovesného přísudku 335, přísudek jmenný se sponou 336	
– Strukturní modely francouzské jednoduché věty, v závislosti na slovesných valencích 336	

5.2.2.3.2. Ostatní větné členy	336
– Předmět 336, problém rozlišení předmětu a příslovečného určení 337, dativ sdílnosti 338, předmět vyjádřený větou komplementivní, větou relativní, formy vyjádření předmětu 338, rozvíjení předmětu 338;	
– doplnění činitelské 338, přívlastek 338, jeho vyjádření 338, jeho rozvíjení 338, přívlastek rozšířený 338, pozice přívlastku 338–339	
– přístavek 339, „obrácená translace“ 339	
– doplněk 340	
– příslovečné určení 340, postavení příslovečného určení 341	
5.2.3. Oslovení a vsuvka	342
5.3. Komplexní episemion se dvěma nebo více proto-propozičními jádry. Souvětí, věta hlavní a věta vedlejší, polovětná klauze	342
– Parataxe a hypotaxe 342	
5.3.1. Souvětí souřadné	343
– slučovací 343, stupňovací 343, odporovací 343, vylučovací 343, důsledkové, příčinné 343, junkce kauzální a explikativní 343, konsekutivní 344, souvětí souřadná podmínková, hypoteticko-temporální a koncesivní 344, <i>en effet</i> jako vazebný element explikativní 344	
5.3.2. Souvětí podřadné	344
– Vedlejší věty a jejich třídění 345, vedlejší věty podle formy 345, podle slovnědruhové platnosti 345, podle obsahu v relaci k větě řídicí 345, podle mluvnického vztahu k větě řídicí 346, podmětové 346, předmětové 346, přísudkové 347, příslovečné 347, různých typů a podtypů 347–350, časové 347, omezovací 348, koncesivní a podmíněčně koncesivní 348, kauzální 348, konsekutivní, podmínkové 348, způsobové 349, srovnávací, stupňové, úměrové 350	
5.4. Složitě souvětí	350
5.5. Polovětné konstrukce	350
– předmětové 351, přívlastkové 351, příslovečné 351, s gerundivem 351, s participiem na <i>-ant</i> 351 podmětové s infinitivem 352	
5.6. Problémy slovosledu	352
– Základní schéma 352, inverze 353, důraz 353, tázačí věty 353, v otázce přímé 353, k pojmu „dislokace“ 355	
6. Promluva jako funkčně autonomní komplexní episemion	356
6.1.1. Úvodem	356
6.1.2. Syntax promluvy	357
6.1.2.1. Mezivětné explicitní navazování	357
6.1.2.2. Redukce	357
6.1.2.3. Fatické a kontrafatické elementy promluvy	357
6.1.2.4. Řeč přímá, nepřímá, polopřímá	358
6.2. Izotopie textu v promluvě realizovaná rozptýleným designantem, diaforou; funkční výpovědní perspektiva (FVP)	359
6.3. Úroveň diskursu	362
Závěrečná poznámka	364
Výběrová bibliografie	365
Rejstřík	368

22.1.3.2. Syntaktické funkce francouzského substantiva	60
22.1.3.2.1. Větná platnost substantiv a substantivních syntagmat determinovaných a nedeterminovaných	60
– k otázce předeterminantu 60, substantivum s předložkou a bez předložky 60, 61	
22.1.3.2.2. Rekece francouzských substantiv a otázka pádu	61
– Pojem nominativu 61, pád přímého předmětu (akuzativu) 61, posesiv (genitiv) 61, pád předložka 61, pád atributivní (dativ) 61, vokativ 61	
22.1.4. Komplexní onomatologické jednotky s funkcí F-2 substantivum	62
22.1.4.1. Substantivní kompozita	62
22.1.4.2. Viceslovné sémiony substantivní	62
22.1.5. Reformulace a translace (substantivum a jiné slovní druhy)	63
2.2. Adjektivum jako slovní druh a komplexní sémiony adjektivní	63
2.2.1. Adjektiva kvalifikační	63
2.2.2. Adjektiva dějová	63
– modálně dějová 64, „stavová participia“ negativní 64	
2.2.3. Adjektiva relační	65
2.2.4. Kvantifikační a jiná adjektiva	65
2.2.5. Stupňování vlastností. Prostředky inherentní	66
2.2.6. Morfologické vlastnosti adjektiv	67
2.2.6.1. Kategorie rodu adjektiv	67
2.2.6.2. Protiklad čísla u adjektiva	69
2.2.7. Číslovky řadové jako adjektiva	70
– Číslovky násobné 71, zvláštnosti v užívání 71	
2.2.8. Syntagmatické vztahy a syntaktické funkce adjektiv	71
2.2.8.1. Shoda adjektiv	71
2.2.8.2. Funkce adjektiva ve větě	73
– 1. funkce přívlastku, 2. jmenné části přísudku, 3. doplňku, 4. odděleného doplnění jména, adjektivum jako doplnění zájmen 73–74	
2.2.8.3. Doplnění adjektiva	74
2.2.8.3.1. K doplnění adjektiva adverbium	74
2.2.8.3.2. Izolační stupňování adjektiv. Úloha adverbii	75
2.2.8.4. K postavení adjektiva	77
– postpozice 77, antepozice 77, vliv významu na postavení 77–78	
2.2.9. Komplexní adjektivní sémiony	78
2.2.9.1. Adjektivní kompozita	78
– Exponenty rodu a čísla složených adjektiv 79, složené řadové číslovky 79	
2.2.9.2. Viceslovné adjektivní lexie	79
2.3. Prédeterminanty	80
2.3.1.1. Úvodem	80
2.3.1.2. Pojem určenosti	81
– Různé stupně určenosti 81, příznakové prédeterminanty 81–82	
2.3.1.3. Prédeterminant a pojem syntaktické determinace	82
2.3.2. Člen určitý	83
2.3.2.1.1. Inventář realizátorů	83
2.3.2.1.2. Amalgamy	83
2.3.2.1.3. Funkce členu „určitého“	83
2.3.2.1.3.1. Člen určitý jako bezpříznakový syntaktický prédeterminant substantiva	84

2.3.2.1.3.2. Člen „určitý“ spolusignalizuje známost nebo určitost	84
– člen signalizuje téma 84, 85; člen při designování částí těla (<i>article possessif</i>) 86, člen určitý a neurčitý jako varianty a v konkurenci 86	
2.3.2.1.3.3. Člen „určitý“ generalizuje	86
– člen generalizující, distributivní 86, člen „určitý“ signalizuje obecnost ve verbo-nominálních seskupeních 87, konkurence členu určitého v singuláru, v plurálu a členu neurčitého ve funkci generalizující 87, člen určitý u abstrakt 87	
2.3.2.2. Nedostatek předeterminantu a některé zvláštní podmínky užití členu určitého	87
2.3.2.2.1. Člen a vlastní jméno	87
– vlastní jména osob 88, rodin, národů 88	
2.3.2.2.2. Přítomnost a absence členu u jmen zeměpisných	88
2.3.2.2.3. Člen a jména designující jedinečné předměty, jména měsíců, svátků, dní	89
2.3.2.2.3.1. Jedinečné předměty	89
2.3.2.2.3.2. Jména měsíců	90
2.3.2.2.3.3. Jména svátků	90
2.3.2.2.3.4. Jména dní v týdnu	90
2.3.2.2.4. Člen u titulů, nápisů, etiket	90
2.3.2.2.5. Člen ve specializovaných subkódech (telegram...)	91
2.3.2.2.6. Člen není u substantiv v některých syntaktických funkcích	91
2.3.2.2.7. Člen není v archaických kontextech	93
2.3.2.2.8. Člen po předložce	93
2.3.2.2.9. Absence členu ve verbo-nominálních sémionech staršího původu	95
2.3.3. Člen „neurčitý“	97
2.3.3.1. Morfologie členu „neurčitého“	97
2.3.3.2. Denotativně-designativní vlastnosti členu „neurčitého“	98
2.3.3.2.1. Člen „neurčitý“ vymezuje z druhu nebo rodu jednotku, která není blíže určena, nebo entitu zcela určitou ale necharakterizovanou, nebo neurčitou, nebo novost (rématičnost), nebo počet (semelfaktivní povahu děje, je-li u faktivního lexému)	98
2.3.3.2.3. Člen „neurčitý“ kodesignuje druh, rod, celou kategorii, a také charakterizuje (zařazuje) osobu určitou	99
2.3.3.2.3. Zvláštní případy (subjektivně hodnotící prvek)	99
2.3.3.2.4. Plurál členu neurčitého	99
2.3.3.2.5. Příznakové neurčité předeterminanty	100
2.3.3.2.6. Opakování členu (a jiného determinantu)	102
2.3.3.2.7. Závěrem k členu „určitému“ a „neurčitému“	102
2.3.4. Předeterminant partitivní	103
2.3.5. Předeterminant posesivní	107
– Tvary 107, syntagmatika 108, opakování 108, užití 108–110, v anaforickém postavení 109, před oslovením 109, přivlastňování neživých entit 109, konkurence se zájmeným příslovcem <i>en</i> 109, konkurence se členem 110–..., ko-designace obvyklostí 110, galicismsy 110–...	
2.3.6. Předeterminanty ukazovací a identifikační	111
2.3.7. Předeterminant tázací	111
2.3.8. Předeterminant relativní	111
2.4. Adverbium	112
2.4.1. Adverbia prostá	112
2.4.1.1. Morfologie a stupňování	112
– Adverbia bez aditivní charakteristiky 112, adverbia odvozená 112–113, tvarový synkretismus adjektiva a adverbia 113, stupňování 113–114	
2.4.1.2. Denotativně-designativní vlastnosti adverbii	114

22.4.1.2.1. Adverbia množství, míry	114
22.4.1.2.2. Adverbia číselná	115
22.4.1.2.3. Adverbia způsobu	115
22.4.1.2.4. Adverbia času a povahy děje	115
22.4.1.2.5. Adverbia místa	115
22.4.1.2.6. Adverbia modální a dějově modální	115
22.4.1.2.6.1. Adverbia modální	115
22.4.1.2.6.2. Adverbia dějově modální	116
22.4.1.2.6.3. Adverbia afirmativní	116
22.4.1.2.6.4. Adverbia záporová a slovesný zápor – <i>Fr. fam.</i> , zápor jednočlenný 117, <i>ne</i> jako jediný exponent záporu 117, <i>ne</i> expletivní 117–118, <i>non</i> jako adverbium a jako větná náměstka 118–119	116
22.4.1.2.6.5. Adverbia tázací a exklamativní	119
22.4.2. Adverbium a jiné slovní druhy	119
– Příslovce a předložka 119, příslovce a spojka 119, adverbializace adjektiv 120, adverbializace substantiv 120	
22.4.3. Komplexní adverbialní souslovi	120
22.4.3.1. Jejich významová pole	120
22.4.3.2. Tvary komplexních adverbialních sémionů, jejich forměmy	120
22.4.4. Některé synonymie a reformulace	121
22.4.5. Syntagmatické vztahy a syntaktické funkce adverbii	122
22.4.6. Závěr	124
22.5. Předložka	124
22.5.1. Úvodem	124
22.5.2. Tvary předložek	125
22.5.2.1. Hlavní jednoduché předložky	125
22.5.2.2. Komplexní předložková souslovi	125
22.5.2.3. Lexikální rozvití předložek (<i>étouffement</i>)	126
22.5.2.4. Kombinování předložek	126
22.5.3. Denotativně designativní a syntaktické vlastnosti předložek	126
22.5.3.1. Obecná charakteristika	126
22.5.3.2. Předložky jako kodesignanty různých významů a vztahů	127
22.5.3.2.1. Úvodem	127
22.5.3.2.2. Onomasiologický pohled na designativní úlohu francouzských předložek	127
22.5.3.2.3. Předložky z hlediska okkurenční synonymie	130
22.5.3.3. Reformulace jako projev systémového vztahu předložky a jiných prvků systému	130
22.5.3.3.1. Okkurenční synonyma bez předložky	130
22.5.3.3.2. Předložka a příslovce	131
22.5.3.3.3. Předložka a spojka	131
22.5.3.3.4. Předložka, spojka, příslovce	131
22.5.4. Syntagmatické vztahy předložek a větněčlenské funkce předložkových vazeb	132
22.5.4.1. Slovnědruhový charakter doplnění předložky	132
22.5.4.2. Charakter elementu anteponovaného rozvíjeného předložkovou vazbou	132
22.5.4.3. Předložka v různých větněčlenských útvech	132
22.5.4.4. Oddělení předložky od jí determinovaného elementu nebo syntagmatu	133
22.5.4.5. Opakování předložky	134
22.5.5. Polyfunkčnost a homonymie francouzských předložek, jejich gramatická úloha, pády	134
22.5.5.1. Předložka v izolačním typu jazyka	134
22.5.5.2. Předložky <i>de</i> , <i>à</i> ; pojem prázdné předložky	135
22.5.5.2.1. Předložka funguje jako vazebný element předmětu slovesa	135

2.5.5.2.2. Nedostatek onomatologického obsahu předložky <i>de</i> u příslovečného určení vyjádřeného infinitivem	136
2.5.5.2.3. Prázdná předložka <i>de</i> připojuje apozici	136
2.5.5.2.4. Předložka <i>à</i> jako prázdný relační pseudoplérém	136
2.5.5.2.5. Neexistuje jedna předložka <i>de</i> , jde o homonymii	137
2.5.5.2.6. Genitiv, dativ; pádové funkce předložek <i>de</i> a <i>à</i>	137
2.5.5.2.7. <i>De</i> a <i>à</i> jako forméy předložkových sousloví	137
2.5.6. Závěr	138
2.6. Spojky	139
2.6.1. Morfologický aspekt	139
2.6.2. Obecná denotativně-designativní charakteristika kategorie „spojka“	139
2.6.3. Syntagmatické a syntaktické vlastnosti spojek, jejich distribuce, jejich lexiko-syntaktické kombinace	139
2.6.3.1. Souřadící spojky a spojková sousloví	139
2.6.3.2. Podřadící spojky a spojková sousloví	141
– Časové spojky a vid děje 142	
2.6.3.3. Komutace spojky souřadící s adverbium	143
2.6.3.4. Postavení spojky	144
2.6.3.5. <i>Que</i> jako spojkový substitut	144
2.6.3.5.1. Spojkový substitut anaforický	144
2.6.3.5.2. <i>Que</i> jako spojkový substitut extenzivní	144
2.6.3.6. Spojka a předložka	145
2.7. Částice	145
2.8. Interjekce	146
2.9. Prezentativ	148
3. Znamky substitutivní	152
3.1. Úvodem	152
3.2. „Zájmena“ (<i>pronomes</i>)	153
– Morfologie „zámjen“ 153, obecná úvodní pozn., pády 154	
3.2.1. Úvodem o „zámjencech“	153
3.2.2. „Zájmena“ osobní	155
3.2.2.1. Nepřizvučné tvary	155
– subjektové (podmětové) 155, dativní 155, akuzativní 155, zvrtné (dat., acc.) 155, rod a číslo 155, vztah k slovesné flexi 155, v postpozici (<i>prominence</i>) 156, oddělitelnost nepřizvučného zájmena (problém slova) 156, význam kategorie čísla 156–157, vykání 156, <i>ils</i> jako podmět neurčitý 157 (<i>ils</i> „měpřisnt“), dativ participace, dativ „etický“ 157, alternace osobních zájmen a posesivního předeterminantu 157, opakování osobních zájmen 157–158, zájmena neutrální 158, <i>il</i> jako prázdný podmět 158, <i>le</i> jako náměstka větná a jako pro-adjektívum 158	
3.2.2.2. Zájmena přizvučná	158
– Inventář 158, nominativ, dativ 159, akuzativ 159, užití 159, v replikách 159, je-li zájmeno rozvito 159, po předložkách 159, po některých slovesech a jejich předložkových vazbách 159, po kladném imperativu 159, rozdíl mezi dativem a předložkovou vazbou 159, ve větách srovnávacích 160, v koordinaci se substantivem 160, hierarchie osob a diaforický kumulnt 160, sumarizující <i>on</i> 160, zájmeno v rámcové zdůrazňující konstrukci 160, komplexní zájmenné sousloví <i>lui-mème</i> 160, ve jmenném přísudku 160, ve jmenném přísudku k designování posesivního vztahu 161	

31.2.2.3. Zájmeno zvrtné	161
– <i>se, soi, lui</i> reprezentující jméno neživotné 161, životné 161, <i>soi</i> jako supletivní pád k podmětu <i>on</i> 161	
31.2.2.4. <i>On</i> jako zájmeno osobní	161
– stylistická varianta 161, otázka kongruence 161, konkurence <i>on</i> a zájmena osobního (<i>fr. relâché</i>) 162 jako projev tendence oslabovat slovesnou flexi 162	
31.2.2.5. Zájmenná příslovce	162
31.2.2.5.1. <i>En, y</i>	
– explicitace substitutu <i>y</i> není vždy nutná 162, <i>en</i> reprezentuje předložkovou vazbu s <i>de, s pour</i> 162, <i>en</i> jako náměstka větná 162; <i>y</i> jako zájmeno, jako náměstka větná 162. Zájmenná příslovce a reprezentace tříd „životných“, „osob“, „neživotných“ 163; <i>en</i> jako substitut partitivní 163; <i>en</i> a jeho doplnění 163, 164; <i>en</i> v konkurenci s posesivním předeterminantem 163; reprezentace entit neživých a osob zájmenným příslovcem <i>y</i> 163	
31.2.2.5.2. Substituty předložkových vazeb jiných než s <i>de, à</i>	164
– užití zájmen osobních pro reprezentaci entit neživých, adverbialní substituty <i>dessus, dedans</i> , 164	
31.2.2.6. Syntagmatika a syntax zájmen a zájmenných příslovcí, jejich větněčlenské funkce, syntaktická desambiguace homonym, postavení zájmen	164
– Funkce shodné s aktualizovaným substantivem 164, kombinace s adverbium, s adjektivem 164, postavení zájmenných předmětů ve větě oznamovací 165; slovosledná signalizace podmětu, předmětu u homonymních tvarů 165 (v synergii s lexikálním významem slovesa 165), desambiguace pomocí kongruence 165; inverze jednoduchá, inverze složená (zájmeno ve větě tázací) 166, tabulka postavení a kombinací satelitních enklitických a proklitických zájmen 166, lid. <i>fr. montre-moi-le!</i> 167, dislokace zájmenného podmětu nebo předmětu 167	
31.2.3. Zájmena přivlastňovací	167
– Inventář 167, užití 167–168	
31.2.4. Zájmena ukazovací	168
31.2.5. Zájmeno vztažné	170
– Morfologie 170, 171	
31.2.6. Zájmena tázací	174
31.2.7. Zájmena neurčitá, záporná, zevšeobecňující	177
31.3. O substituci numerické	180
31.3.1. Číslovky základní	180
– Numerická substantiva 180, morfologické vlastnosti číslovek základních 180, jejich syntagmatické vlastnosti, číslice normy psané 180 a jednoduchá čísla normy mluvené 181, jejich výslovnost 182–183 a její varianty, hraniční signál 182, číslovka v tematickém a rématickém postavení 183, distributivní komplex typu <i>tous les trois jours</i> 183, skládání číslovek 183, pozice číslovky 184, číslovka základní ve funkci řadových 184	
31.3.2. Číslovky řadové jako substituty	184
31.3.3. Adverbialní substituty číselné	185
– Číselná seskupení distributivní 185	
31.3.4. Násobné číslovky jako substituty	185
31.3.5. Kolektivní číslovky	185
– Designanty měř a vah 185	
31.3.6. Zlomky jako číselné substituty	185
31.4. Jiné substituty	186
4. Sloveso jako slovní druh s nejbohatší morfologií a se zvláštním syntaktickým statutem	187
4.1. Sloveso jako slovní druh, morfologie slovesných tříd, slovesných časů a slovesných způsobů. 187	
– Morfologické třídy a podtřídy 188, seznam hlavních časů a modů 189, homografie, homofonie, homosémie slovesných koncovek 190–191 a násl.; základní složené časy 191	

4.2. Fungování slovesných kategorií, časů, způsobů a slovesného rodu. Kategorie osoby a čísla	192
4.2.1. Kategorie osoby a čísla u slovesa. Kongruence	192
– K pojmu kongruence 192, 193	
4.2.1.1. Shoda finitních slovesných tvarů	193
– s podmětem 193, s více podměty 193, 194, s výrazem sumarizujícím shrnujícím anaforicky podměty 194, s výrazy spojenými spojkou <i>avec</i> 194, <i>ni – ni</i> 194, <i>ainsi que</i> 194, s podměty různých osob 194–195, s infinitivním podmětem 195, podmětem je designant údaje číselného, časového, zlomek 195; <i>vive, soit, égale, donner, faire</i> v matematických úkonech 195, shoda s neurčitým designantem množství 196–197, shoda významotvorná signalizuje inkluziv, exkluziv mluvčího nebo adresáta 197, retroaktivní shoda po <i>peu</i> 197, titul 198, poznámka ke shodě s <i>on</i> 198, slovesa neosobní 198–199, <i>c'est, ce sont</i> 199, s antecedentem relativního konjunktivního reprezentantu 199–200, s oslovením jako antecedentem relativního reprezentantu 199, shoda s jmenným přísudkem relativního <i>qui</i> 199	
4.2.1.2. Shoda nefinitních tvarů slovesných	200
4.3. Morfologická kategorie času a její významy, její asymetrický vztah k tematické kategorii „času“	201
4.3.1. Úvod	201
4.3.2. Užití slovesných časů	201
4.3.2.1. Indikativ přítomného času	201
4.3.2.1.1. Přítomný čas aktuální	202
– vztah přítomného děje aktuálního k některým adverbii 202	
4.3.2.1.2. Prézens panchronistický	203
– neutralizace opozice „přítomnost“ : „minulost“ 203, případy periferní, význam poloaktuální 203	
4.3.2.1.3. Prézens inkluzivní (přesahový)	203
4.3.2.1.3.1. Prézens inkluzivní designuje „blízkou minulost“	203
4.3.2.1.3.2. Prézens inkluzivní designuje „blízkou budoucnost“	203
4.3.2.1.4.1. Prézens historický	203
4.3.2.1.4.2. Prézens registrující	203
4.3.2.1.5. Prézens jako kombinatorická varianta futura po podmínkově spojce <i>si</i>	204
4.3.2.1.6. „Prézens“ v ustrnulých rčenicích	204
4.3.2.2. Jednoduchý čas budoucí	205
– budoucnost aktuální 205–206, futurum perspektivní 206, futurum v relační ikoně 206, děje budoucí současné 206, futurum gnomické 206	
4.3.2.3. Základní časy minulé	207
4.3.2.3.1. Minulý čas složený	207
– je to préteritum 207–208, může designovat antepreteritum v lineárním diagramu 207; eliptické formy tohoto času 208	
4.3.2.3.2. Minulý čas jednoduchý	208
– jako stylistická varianta minulého času složeného 208–209, ve významovém nebo distribučním protikladu k minulému času složenému 209 (v jiných subkódech)	
4.3.2.3.3. <i>Imparfait</i> a časové zařazování děje	209
4.3.2.4. Morfologické prostředky designování vedlejších mezi časových	210
4.3.2.4.1. <i>Plus-que-parfait</i>	210
– <i>Plus-que-parfait</i> a <i>passé antérieur</i> 211	
4.3.2.4.2. <i>Futur antérieur</i> a designování antefutura	211
– designuje antefuturum zejména v korelaci s jednoduchým futurem 211, s imperativem 211, s présentem 212, ve větách spojkových 212, v souvětí souřadném 212; „relativní“ (perspektivní) antepreteritum 212; <i>passé composé</i> designuje „antefuturum“ 212, lineární diagram a antefuturum 212	
4.3.2.4.3. Časy dvojité složené	212

44.3.2.4.4. <i>Passé antérieur</i> , čas subkódů literárních	213
– v konkurenci s <i>plus-que-parfait</i> 214, s klauzemi polovětnými 214, s časy dvojitě složenými 214, s předložkovými vazbami substantivními 214, s <i>passé simple</i> 214	
44.3.2.4.5. Temporální významy slovesných časů neindikativních	215
– kondicionál „přítomný“ 215, „kondicionál“ temporální 215, kondicionál minulý 216, temporální významy subjunktivů 216; temporální významy imperativů 219	
44.3.2.4.6. Zvláštní syntaktické podmínky užívání časů. Kongruence časů	219
– v řeči polopřímé 220, v otázce nepřímé 220, kongruence subjunktivů 221	
4.4. Vid a povaha děje ve francouzštině. Participace slovesných časů a jiných prostředků na designování tematických kategorií vidu děje a odstínů povahy děje	221
4.4.1. Vid děje ve francouzštině	221
4.4.1.1. Úvodem	221
4.4.1.2. Designování vidu děje francouzskými slovesnými časy	222
4.4.1.2.1. <i>Présent de l'indicatif</i> a vid děje	222
– Necelkové pojetí děje 222, celkové pojetí děje 222–224	
4.4.1.2.2. Časy minulé a vid děje	224
– <i>imparfait</i> a jiný minulý čas jako protiklad privativní 224, <i>imparfait ind.</i> jako varianta kondicionálu 225, incidenční schéma 225, nedostatečnost kritéria konfrontačního 225, statistická sonda 225–226	
4.4.1.3. Kodesignace vidu děje v synergii s významem sloves	226
– slovesa konkluzivní 226, slovesa polokonkluzivní 226, slovesa nekonkluzivní 228, nekonkluzivní verboadverbiální sémiony typu <i>être de passage</i> 228, elize formému <i>être</i> 228; „konkluzivní“ se nerovná „perfektivní“ 228; sedm různých typů korespondencí vidových významů českých sloves s francouzskými slovesnými formami v různých lexiko-gramatických kombinacích 229–230, s přihlédnutím k časům budoucím, infinitivům, participiím, neindikativním slovesným paradigmátům 229–230, kritéria vydělení sloves konkluzivních a nekonkluzivních: význam a kombinabilita „minulých“ participií 230, 231, transitivita a vid 231, prefixy konkluzivní a indiferentní 231, vid a supletivismus 232	
4.4.1.4. Úloha prostředků syntaktických při designování vidu děje	232
– spojková sousloví <i>pendant que</i> , <i>tandis que</i> , <i>aussi longtemps que</i> 232–233, <i>à mesure que</i> 232, <i>tant que</i> 232, nelimitovaná (necelkově pojatá) iterace 232–233, kritériem distribuční, infinitivy významu fázového 233, adverbia 233	
4.4.2. Povaha děje	233
4.4.2.1. Durativnost, momentnost 234, semelfaktivnost 234	
4.4.2.2. Rezultativní (perfektní) povaha děje 236–241,	
– pojem rezultativní 236, úloha složeného futura 236, <i>passé antérieur</i> 237, rezultativní význam indikativu plusquamperfekta 237, rezultativní „ <i>passé composé</i> “ 237, futurální význam rezultativního „ <i>passé composé</i> “ 239, přezens rezultativní 239, rezultativní významy časů dvojitě složených 239–241, subjunktiv „ <i>passé</i> “ 240, <i>plus-que-parfait du subjonctif</i> 240, složený imperativ 240, složený infinitiv 240–241	
4.4.2.3. Násobenost dějů	241
– násobenost limitovaná, nelimitovaná 241, distributivnost 241, obvyklost 241, periodičnost, frekventativnost děje 241	
4.4.2.4. Progresivní povaha děje	242
4.4.2.5. Fázovost	242
– Ingrese 242, terminativnost, kurzivnost a kontinuativnost, změna stavu 242, fázové slovesné substituty 242, změna stavu designovaná zvrtným slovesem 242, prefix 242, komplexní verbo-nominální sémiony „atributivní“ 242–243	
4.4.2.6. Intenzita děje, míra děje	243
4.4.2.7. O determinované a indeterminované povaze děje	243
4.4.2.8. Lokální modifikace děje	244
– lexikální kongruence sloves pohybu 244	

4.5. Slovesný způsob (modus) a designování modalitý děje. Modální kongruence	244
4.5.1. K pojmu „modality“	244
– Pojem <i>dikta</i> 245; designování modalitý přímo na „diktu“ 246; o modálních slovesech 247	
4.5.2. Asertorické a neasertorické významy slovesných časů zvaných indikativu	247
4.5.2.1. Úvodem	247
4.5.2.2. Neasertorické významy „indikativů“	247
4.5.2.2.1. Neasertorické významy indikativu přítomného	247
4.5.2.2.2. Neasertorické významy <i>passé composé</i>	248
4.5.2.2.3. Neasertorické významy <i>imparfait de l'indicatif</i>	248
4.5.2.2.3.1. <i>Imparfait de l'indicatif</i> v podmínkové větě	248
4.5.2.2.3.2. <i>Imparfait de l'indicatif</i> ve funkci eufemistické a hypokoristické	249
4.5.2.2.3.3. <i>Imparfait de l'indicatif</i> konativní	249
4.5.2.2.4. <i>Plus-que-parfait de l'indicatif</i>	249
4.2.2.4.1. po <i>si</i>	249
4.5.2.2.4.2. <i>plus-que-parfait d'atténuation</i>	250
4.5.2.2.5. Modální neasertorické významy futura	250
4.5.2.2.5.1. Základní význam „asertorický“	250
4.5.2.2.5.2. Neasertorický význam futura ve větě podmínkové	250
4.5.2.2.5.3. Futurum injunktivní	250
4.5.2.2.5.4. Pravděpodobnostní modalita děje přítomného designovaná futurem jednoduchým	251
4.5.2.2.6. „Futur antérieur“ jako suppositivní préteritum	251
4.5.3. Modální významy imperativů, kondicionálů, subjunktivů	251
4.5.3.1. Modální významy imperativů	251
– ilokuční akt přímý 251–252, ilokuční akt nepřímý designuje subjunktiv 252, rozkaz i zákaz designuje futurum 252, indikativ přítomný, infinitiv, opis, jiné prostředky 252	
4.5.3.2. Modální neasertorické významy kondicionálů	253
– mimo souvětí podmínkové 253, modus eventuality 253, kondicionál cizího mínění 253, předpoklad 253, záporný postoj k hypotéze 253, zdvořilá žádost 253, připustka 253; kondicionál v souvětí podmínkovém 253–255, subjunktiv jako varianta kondicionálu 255	
4.5.3.3. Asertorické a neasertorické významy subjunktivů	255
4.5.3.3.1. Subjunktiv nekongruenční („autonomní“, významotvorný)	256
– ve větách jednoduchých nebo hlavních: subjunktiv injunktivně optativní 256, ve větě zvolací 256, <i>je ne sache pas</i> 256, <i>soit</i> 256, subjunktiv imperfekta ve větách koncesivně podmiňovacích 256, <i>plus-que-parfait du subjonctif</i> v konkurenci s kondicionálem minulým 257; – distinktivní užití subjunktivu ve větách vedlejších 257, relativních 257 (v konkurenci s kondicionálem 257); subjunktiv funkční ve větách příslovečných 257–259, účelových 257, výsledkových 258, ve výsledkových po imperativu 258, rezultativně časových 258, podmínkových 258; – subjunktiv retroaktivní 259	
4.5.3.3.2. Subjunktiv kongruenční	260
– neutralizace protikladu indikativ : subjunktiv 260; subjunktiv atrahuje modalitý designovanou slovesem věty hlavní 260; ve větách podmětových a předmětových 260–262, <i>il faut</i> apod. 262, po designantu citového postoje 262, <i>craindre</i> aj. (a expletivní <i>ne</i>) 262; k frekvenčním relacím užití indikativu a subjunktivu 263, subjunktiv eliminují polovětné klauze 263–264, subjunktiv po designantu nejistoty 264, subjunktiv po záporné, podmiňovací, tázací větě hlavní 264; – kongruence se spojkou 266; ve větách účelových 266, výsledkově účelových po <i>que</i> 266; kongruence ryze formální ve větách koncesivních 266; selekce spojky odstraňuje subjunktiv, lidový jazyk odstraňuje subjunktiv 267; parataktické souvětí odporovací (<i>mais</i>) s indikativem jako okkurenční synonymum věty koncesivní 267, <i>si maladroît qu'il soit</i> aj. 268, indikativ vyjadřuje časovou distanci 268, subjunktiv po zevšeobecnujících adjektivech nebo předeterminantech 268, po zevšeobecnujících zájmenech 268, subjunktiv po <i>sans que</i> , <i>au lieu que</i> 268, <i>loins que</i> 269, ve větě přívlastkové relativní 269, subjunktiv formálně kongruuje se superlativem 269; subjunktiv v souvětích časových 270, rezultativně časových 270, po <i>en</i>	